

SIMEK VALÉRIA

Königssee

Éreztük hűs érintését,
puha ölelését a tájnak.
Álomhatáron álltunk,
alig ébredésben.
Lassan kelt fel kelet
felől a fény. Teljes volt
a szélcsend. A tó partjánál
aludtak a halk csónakok.
Nem szóltunk. Tékozlás
lett volna a megszólalás.
A sziklák csendessége
visszaverte a trombita
dallamát. A tó vize már
a delet sodorta felénk.
Visszaadtad a szavakat,
a percnként emelkedő
időt. Fény fürdött a vízben,
majd ezüst zivatar alatt
bujkáltunk. Ez volt az utolsó
nyarunk, mely felöltötte a
messze hullámzó hallgatást.

Hozzád szegődtem

Repülőgépek szántják az
 eget. Neved suttogom.
Itt hangzott el életünk
nyara és ősze. Múltunk és
reményünk. Ebben a
vég nélküli vonulásban, a
foltos égbolt lélegzetvételében.
Kérdéseimre nincs aggódást
elcsitító végső válasz.
Álmokkal mértem az időt.
Merészen láttam benne a
világot, amely alakított,
elfogadott, ítélte. Kegyetlenül
és merészen. Magadénak
fogadtál el egészen.
Arcom vonása hozzád
idomult. Szeretni
hozzád szegődtem.